

Het geweldige verhaal van

NEYMAR

Michael Part

Vertaling:
Johan Faber

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2018

Mijn speciale dank gaat uit naar Yonatan Ginsberg voor zijn bijdrage aan dit boek. Zijn liefde voor en kennis van het prachtige voetbalspel waren van onschatbare waarde. Ook speciale dank aan Yaron en Guy Ginsberg.

DE GLIMLACH

Neymar da Silva Santos senior reed zijn auto over de bergtop en begon aan de afdaling. Zijn vrouw Nadine zat naast hem op de passagiersstoel en achter hem, in een wiegje dat was bevestigd aan de achterbank, lag zijn zoontje, Neymar da Silva Santos junior. Bij de geboorte van Neymar junior werd senior *Pai*, en junior *Juninho*. *Pai* is *vader* in het Portugees, en *Juninho* betekent *kleine junior*. Ze kwamen uit Mogi das Cruzes, ten oosten van São Paulo, en waren net van huis gegaan om Pais ouders te bezoeken, die aan de kust woonden.

Pai hield van de regen. En omdat de meeste mensen binnen waren gebleven vanwege de storm, was het niet druk op de weg en konden ze tenminste opschieten. Zijn ouders woonden in São Vicente, in een huis dat hij had gekocht met het geld dat hij verdiende als profvoetballer. Voor zichzelf had hij een auto gekocht. *Deze auto.*

Pai dacht aan de wedstrijd die hij net had gespeeld. Hij had gescoord voor zijn team, Unia Mogi. Nadine en Juninho hadden toegekeken vanaf de tribune. Na de wedstrijd was een jongetje dat hij wel kende uit de buurt met zijn voetbal op hem afgestapt voor een

handtekening. Hij vond hem de beste voetballer ter wereld, had het jongetje gezegd, en dat ontroerde Pai. Hij zei dat hij hoopte dat zijn eigen zoontje Juninho zijn voetbalkwaliteiten had geërfd.

Terwijl hij steeds sneller bergafwaarts reed, zag Pai opeens een tegemoetkomende auto die op de verkeerde wegheeft reed en recht op hen afkwam. Hij probeerde de tegenligger te waarschuwen met zijn grootlicht, maar door de hevige regen zag de chauffeur hem pas toen het al te laat was. Pai stuurde nog vol gas van de weg af in een poging een botsing te vermijden, maar door de lage versnelling had hij te weinig snelheid.

De tegenligger ramde hen in de linkerzijde. Pais benen raakten onmiddellijk bekneld en hij schreeuwde het uit van pijn. Nadine gilde. Wanhopig probeerde Pai de spinnende auto onder controle te krijgen. Ze kwamen uiteindelijk tot stilstand op de rand van een steile afgrond. Door de gebroken voorruit voelde Pai de regen in zijn gezicht slaan. Hij probeerde zich te bewegen, maar een scherpe pijn schoot door zijn lichaam.

Onmiddellijk dacht hij aan zijn zoontje in de wieg op de achterbank. 'Juninho,' fluisterde hij, nauwelijks in staat om te praten. Zijn benen voelde hij niet meer. Juninho! Waar was hij? Naast hem kwam Nadine bij bewustzijn, knipperend met haar ogen. Ze kreunde zachtjes. 'Nadine,' schreeuwde Pai, in een poging haar wakker te houden. Hij kon zijn zoon niet horen. Hij hoorde alleen de regen.

Nadine opende haar ogen. Instinctief wilde ze zich omdraaien om te zien hoe het met Juninho was, maar ze kon het niet. 'Juninho,' kreunde ze. Haar baby zou daar op de achterbank moeten liggen. Maar hij lag er niet. In paniek probeerde ze zich opnieuw om te draai-

en, maar de pijn was te hevig. Haar armen waren overdekt met blauwe plekken. Overal lagen glassplinters.

Juninho was nergens te zien.

Pai voelde tranen opwellen. Hij bad tot God om hem tot zich te nemen, in plaats van zijn zoontje.

'Ik ga dood,' bracht hij uit, zijn tanden op elkaar geklemd. Hij geloofde echt dat dit het einde was. Zijn vrouw reageerde niet.

Nadine zakte weg en kwam weer bij bewustzijn. 'Juninho,' herhaalde ze. De pijn was ondraaglijk.

Ze realiseerde zich dat haar man zich niet kon bewegen, en drukte zwakjes met haar schouder tegen het portier. Maar het metaal was zo verwrongen dat het potdicht zat, en ze kreeg er geen beweging in. Wel slaagde ze erin om een blik naar buiten te werpen. De auto bungelde over de rand van het ravijn en Nadine keek recht in een diepe kloof. Ze gilde.

'Via de achterkant,' zei Pai zwakjes. De auto piepte en kraakte. Een hevige pijscheut trok door Pais beide benen. Hij was bang dat als hij te veel bewoog, de auto weg zou glijden en in het ravijn zou storten. 'Door de achterrauit,' slaagde hij erin te zeggen.

Nadine had net genoeg ruimte om te bewegen in de kleine, in elkaar gedrukte ruimte. Ze knikte naar Pai, bevrijdde haar benen en was eindelijk in staat om op de achterbank te kijken. De wieg lag ondersteboven op de vloer van de auto, maar haar zoontje was nergens te zien. Tranen stroomden over haar wangen. De achterrauit was verdwenen. Door de opening speurde ze de weg achter hen af, denkend aan het ondenkbare: dat Juninho ergens daar buiten zou liggen.

'Is er iemand gewond?' vroeg een vreemde stem. Het klonk heel dichtbij.

Pai wisselde een snelle blik met Nadine. Wie zei dat? Toen zag hij plotseling een onbekende man, die door het raam bij Nadine naar binnen tuurde.

‘Kunt u zich bewegen?’ vroeg de man.

‘Nee,’ antwoordde Pai met moeite.

De man rende om de auto heen om de situatie aan de kant van het ravijn in te schatten, en richtte zijn aandacht toen weer op Nadine. ‘Snel, hiernaartoe,’ zei hij, wenkend. ‘Je moet hier uit.’

Nadine knikte en klauterde over de passagiersstoel, over de achterbank, en via de achterraut naar buiten. De auto kraakte opnieuw hevig en modderresten vielen in de kloof. Losse stenen en keien tuimelden omlaag, tot in het groene gewas langs de rivier, die daar in de diepte stroomde.

De onbekende trok Nadine uit de auto en bracht haar in veiligheid, bij het talud aan de andere kant van de weg. Toen spoedde hij zich terug naar Pai.

‘Niet bewegen, meneer,’ zei hij. ‘Ik heb mijn vrouw met de auto naar beneden gestuurd om een ambulance te bellen.’

‘Mijn zoon,’ fluisterde Pai met veel moeite.

De man zette grote ogen op. ‘Zit er een kind in de auto?!’ Hij inspecteerde de achterbank. De wieg lag nog steeds op zijn kop, onder de glasscherven. Hij rende om de auto heen naar de passagierskant en trok met al zijn kracht aan het portier. Er zat geen beweging in. Hij pakte de handgreep opnieuw vast, zette zijn voeten schrap in de grond en trok nog harder. Met een luid geknars ging het portier open. De man dook op de achterbank en graaide met beide armen door verspreid liggende lakentjes en glasresten, op zoek naar de jongen. Hij haalde diep adem. En toen zijn

handen onder de achterbank vandaan kwamen, hield hij Juninho vast. Het gezichtje zat onder het bloed. ‘Ik heb hem gevonden! Hij leeft nog!’

Pai voelde hoe alle spieren in zijn lichaam zich ontspannen.

De man trok zijn overhemd uit en veegde het bloed uit Juninho’s gezicht. Op het voorhoofd van de jongen, vlak boven zijn wenkbrauw, zat een kleine snee, die een beetje leek op een omgekeerde komma. De man drukte stevig op de wond en al na een paar tellen stopte het bloeden.

‘Breng hem naar zijn moeder,’ zei Pai buiten adem. ‘Alstublieft.’

De man keek naar de jongen die in zijn armen lag. Juninho glimlachte naar hem. Hij glimlachte terug en bracht het jongetje toen snel naar Nadine.

Toen Nadine haar zoon zag sprong ze op, haar gezicht vertrokken van de pijn. Maar dat weerhield haar er niet van om Juninho in haar armen te nemen. ‘God zegene u, God zegene,’ bleef ze maar zeggen, terwijl ze het kindje huilend tegen zich aan drukte.

‘God heeft deze kleine zeker gezegend,’ zei de man. ‘Hij heeft trouwens uw glimlach.’

Nadine snikte en glimlachte tegelijkertijd, terwijl de tranen over haar wangen bleven stromen. ‘Dank u,’ zei ze.

Het was gestopt met regenen en in de verte hoorden ze een ambulance naderen. Nadine sloot haar ogen in een poging de pijn te verdringen.

‘Ik zal bij u blijven tot de ambulance er is,’ zei haar redder, terwijl hij naast haar ging zitten.

Pai hoorde eerst de zwakke stem van zijn vrouw die aan de overkant van de weg met de onbekende praat-

te, en daarna de sirene van de ambulance. Hij sloot zijn ogen. Het gaat goed komen, dacht hij.

DE TOVENAAR VAN DE TOVENAAR

Het Braziliaanse voetbal is niet alleen een spel, het is een levensstijl, de prachtige dans van een heel land, op de dartele ritmes van de samba. Het Braziliaanse elftal, dat ook wel bekend staat als de Seleção, is het meest succesvolle nationale voetbalelftal in de geschiedenis van het FIFA Wereldkampioenschap. Het heeft vijf keer de wereldtitel gewonnen: in 1958, 1962, 1970, 1994 en 2002. Het is ook het meest succesvolle team van de FIFA Confederations Cup, met vier titels. Ieder decennium weer levert Brazilië nieuwe topspelers af, die hun Braziliaanse brille laten zien bij de beste clubs ter wereld. Pelé, de trots van Brazilië, wordt beschouwd als de beste voetballer aller tijden, en sterren als Garrincha, Zico, Tostão, Romário, Ronaldo en vele anderen hebben een onvergetelijke indruk achtergelaten in de voetbalwereld.

De muziek en het plezier in het voetbal stromen door de rivieren van Brazilië en door de aderen van het volk. Braziliaans voetbal gaat niet alleen over efficiëntie en tactiek, maar ook over vreugde en schoonheid. Het is niet alleen een levensstijl, het is een kunstvorm.

Net zoals voor talloze andere Brazilianen was voet-

ballen voor Pai zoiets als ademhalen. Hij hunkerde er naar om weer te kunnen spelen, maar zijn blessures door het ongeluk hielden hem meer dan een jaar aan de kant. Juninho, die was geboren op 5 februari 1992, kon nog eerder lopen dan hij.

Enkele maanden na het ongeluk, zonder werk en zonder een rooie cent op zak, ging Pai met zijn gezin bij zijn ouders wonen in Nautica 3, een buitenwijk van São Vicente, waar vooral mensen uit de lagere middenklasse woonden. Het was hetzelfde huis waar ze naar op weg waren op de dag van het ongeluk.

Pais vader, Ilzemar, was automonteur. Hij gaf zijn zoon een baan bij de garage waar hij werkte, waardoor Pai weer wat vaste grond onder de voeten kreeg. Door zijn blessures was er nog geen sprake van dat hij weer kon voetballen, dus Pai moest zijn grote passie in het leven voorlopig aan de kant schuiven. Het was belangrijker dat hij de kost kon verdienen en zijn gezin kon onderhouden.

Buren hielpen bij de verhuizing. Pai gaf instructies vanuit zijn stoel in de grootste kamer van het huis, waar ze hun intrek zouden nemen. Hij vertelde iedereen waar de meubels moesten staan.

‘Het bed moet tegen de muur staan. Zet de ladekast aan het uiteinde en de garderobekast naast het bed, maar laat een beetje ruimte ertussen zodat je een gang krijgt,’ zei hij tegen de af en aan lopende buren. ‘Het spijt me dat ik niet kan helpen. Maar ik kan nog steeds niet lopen.’

Een buurman onderbrak hem. ‘U maakt zich te veel zorgen, meneer Neymar,’ zei hij. ‘Meneer Ilzemar heeft me alles verteld. Hij zei dat u dit huis voor hem heeft gekocht met wat u verdiende met voetballen.’

‘Daar heb je familie voor,’ zei Pai, terwijl hij toekeek hoe zijn hulpvaardige buren de kamer verder inrichtten.

‘En hier heb je buren voor,’ zei de buurman.

Het duurde niet lang voordat de kamer helemaal was ingericht. Pai was al aan het spelen met zijn eenjarige zoontje. ‘Kom naar papa, Juninho!’ zei hij, terwijl hij een voetbal vasthield.

Juninho kroop de kamer in en stopte toen. Het was een lang en mager kind, met een grote, donkere bos haar, een donkere huid en donkere, doordringende ogen. Boven zijn wenkbrauw zat, nauwelijks zichtbaar, het kommavormige litteken dat hij bij het ongeluk had opgelopen door rondvliegend glas. Toen hij de bal zag, kroop hij watervlug naar zijn vader. Daar aangekomen trok hij zichzelf omhoog tot hij op zijn benen stond, stak zijn handjes uit en maakte een geluid dat niet vertaald hoefde te worden: hier die bal! Hij schaterde het uit terwijl zijn vader hem plaagde door de bal vlak voor zijn neus te houden.

Terwijl Pai zo met Juninho speelde, herinnerde hij zich dat zijn eigen vader afkeurend had gereageerd toen hij vertelde dat hij profvoetballer wilde worden. ‘Zoek eerst een echte baan,’ had hij altijd gezegd. ‘Voetballen kun je altijd nog.’ Maar met Neymar junior had Pai andere plannen. Hij zou Juninho juist aanmoedigen om te gaan voetballen. Wie weet wat er kon gebeuren? Misschien zou zijn zoon bereiken wat hij zelf nooit bereikt had. Het was een droom om te koesteren.

Een paar maanden later drukte Juninho zichzelf omhoog tot hij op zijn beentjes stond, waggelde naar zijn